

Särkynyt rakkaus Pieni makuuhuone oli jo tulvillaan aamuauringon valoa, kun Sanni heräsi puhelimen ääneen. Hän arveli soittajan olevan Joonas eikä oikein tiennyt olisiko iloinen vai peloissaan. Viimeksi, kun Joonas oli soittanut näin varhain aamulla, Sanni oli saanut huudot siitä, että oli ollut viettämässä tyttöporukalla iltaa kertomatta Joonakselle etukäteen. Yleensä Joonaksen puhelut olivat kuitenkin ihania. Hän saattoi soittaa ja kertoa syyksi kaivanneensa Sannin ääntä. Joskus heidän puhelunsa kestivät yli tunnin ja puolet ajasta he vain kuuntelivat toistensa hengitystä. Nostaessaan puhelimensa yöpöydältä Sanni kuitenkin näki, ettei soittaja ollut Joonas. Sanni nosti puhelimen korvalleen ja vastasi hieman yllättyneenä. "Moi, Tuuli!" "Moi!" Tuuli tervehti pirteästi, vaikka kello oli vasta puoli kahdeksan aamulla ja ainakin Sannin tietojen mukaan Tuulikin oli kesälomalla. "Mitäs suunnitelmia sulla on tälle päivälle?" Sanni pystyi puhelimenkin läpi kuulemaan innostuksen Tuulin äänessä. "Eipä kai mitään erityistä. Miten niin?" "No kun mä ajattelin, että ois kiva tehdä pitkästä aikaa jotain hauskaa porukalla. Kahden tunnin päästä lähtisi juna Helsinkiin, tehtäisiin semmonen ex tempore -reissu! Ajattelin, että pyydetäisiin myös Oonaa ja Miraa. Voitaisiin jäädä Helsinkiin yöksi, mä tiedän, mistä saadaan halpa hotellihuone neljälle! Tultaisiin sitten huomenna iltajunalla takaisin. No, mitä sanot?" Sanni sormeli yöpaitansa helmaa ja kuunteli Tuulin innostunutta selitystä hieman apeana. Reissu kuulosti mahtavalta, eikä Sanni olisi halunnut joutua sanomaan ei, mutta hän tiesi, ettei Joonas ikinä päästäisi häntä mukaan. Sanni saattoi jo kuulla päässään, miten Joonas valittaisi, ettei riittänyt Sannille, vaan tämä halusi lähteä Helsinkiin katselemaan muita poikia. Hehän voisivat mennä vaikka baariin ja ties mitä siellä saattoi tapahtua. Tuuli, Oona ja Mira olivat muutenkin Joonaksen mielestä huonoa seuraa Sannille, eikä tämän pitäisi oikeastaan viettää aikaa heidän kanssaan. "Sori, en mä pääse, kun oon luvannut nähdä tänään Joonasta. Se haluaa esitellä mut joillekin kavereille ja se tuntuu olevan oikeesti tärkeä sille. Mutta tosi hyvä idea, lähtekää ihmeessä Oonan ja Miran kanssa!" Sanni kuulosti hieman surulliselta, vaikka tekikin parhaansa peittääkseen sen. Puhe Joonaksen kavereista oli hätävale. Joonas ei ollut esitellyt häntä yhdellekään kaverilleen eikä kai esittelisikään, vaikka oli Sanni joskus pyytänyt. Joonas vietti mielummin aikaa kahdestaan Sannin kanssa. "Ai..." Tuuli vastasi kuulostaen pettyneeltä. Hetken hiljaisuuden jälkeen hän sanoi: "Sanni... ethän sä vaan anna Joonaksen rajoittaa sun menemisiä? Tai siis kun sä et oo oikeen ollut hetkeen missään ja no, mä vaan ajattelin..." Tuulin ääni hiipui kuulumattomiin. Linjan toisessa päässä Sanni oli hiljaa. Hetken päästä Tuuli jatkoi: "Tiedäthän sä, että sun ei ole pakko olla Joonaksen kanssa? Nimittäin joskus... niin, joskus suhde ottaa enemmän kuin antaa ja silloin on paras erota, vaikka se sattuu aivan jäätävästi. Ihan vaan, että tiedät." Sanni oli vieläkin hiljaa. "Mutta, no, ei mulla muuta, mä pyydän sitten Oonaa ja Miraa ja toivottavasti säkin pääset sitten ensi kerralla. Moikka!" "Moikka!" Sanni vastasi ja yritti kuulostaa iloiselta. "Ja kiitos. Pitäkää hauskaa Helsingissä!" Puhelun jälkeen Sanni nousi sängystä. Hän otti eiliset farkkunsu tuolin selkänojalta ja puki päälleen vaaleansinisen collegepaidan. Joonas oli ollut yötä joidenkin kavereidensa luona eikä ollut vielä tullut kotiin. Sanni meni keittiöön ja käänsi radion päälle, mutta jostain syystä musiikki ärsytti häntä. Kaija Koon laulu Vapaa, jonka ensimmäiset säkeet lähtivät juuri soimaan, toi hänen mieleensä ne kaikki illat Tuulin, Oonan ja Miran kanssa, kun he olivat valvoneet aamuun laulaen ja jutellen. Sanni ei tosiaan ollut nähnyt heitä aikoihin. Vapaan ensimmäinen lause oli: Mä olen kyllästynyt niihin voimiin, jotka ohjailee mun elämää, jotka vie mukanaan ja itseensä rakastuttaa. Jostain syystä nuo voimat toivat sinä aamuna Sannin mieleen erään ihmisen. Hän kuitenkin karisti ajatuksen pian mielestään - hänhän rakasti Joonasta! Ja rakkauden vuoksi oli välillä tehtävä uhrauksia. Sanni käänsi radion pois ja alkoi tehdä itselleen aamupalaa. Sanni oli tiskaamassa astioita, kun Joonas tuli kotiin. Hän oli

huonolla tuulella - sen huomasi heti. Joonas potkaisi kengät jalastaan ja jätti takkinsa tuolin selkänojalle. Sannin tervehtiessä hän tuskin vastasi ja käveli suoraan keittiöön. Vielä kuukausi sitten Sanni olisi kysynyt, mikä Joonasta vaivasi. He olisivat jutelleet ja sen jälkeen kaikki olisi ollut taas hyvin. Viimeisten viikkojen aikana tällaiset tilanteet olivat kuitenkin sopimisen sijaan päättyneet poikkeuksetta riitaan. Niinpä Sanni pysyi hiljaa. He väistelivät toisiaan kerrostaloasunnon ahtaassa keittiössä. Joonas oli jääkaapilla, Sanni tiskipöydällä. Joonas istui pöytään, Sanni meni jääkaapille. Sitten Joonas avasi radion. "Voitko laittaa sen radion pois, kulta?" Sanni pyysi. Joonas katsoi häntä kysyvästi. "Miksi?" "Se ärsyttää mua. En kuule omia ajatuksiani." "Ei se sua ennenkään ole häirinnyt." Joonas totesi ja oletti ilmeisesti asian olevan sillä selvä. Sannia kuitenkin ärsytti nyt tosissaan - ei pelkkä radio, vaan... kaikki. Hän käveli Joonaksen viereen ja sammutti radion. "Mitä sä teet?" Joonas kysyi ärsyyntyneenä. "Anna sen olla." Sanni ei kuitenkaan laittanut radiota takaisin päälle vaan sanoi: "Hei kuule, mä lähdän tänään tyttöjen kanssa Helsinkiin. Me tullaan takaisin huomenna." "Mitä hittoa?" Joonas kysyi. "Etkä lähde. Ei me olla sovittu sellaisesta." "Sovittu?" Sanni toisti. "Pitääkö mun tosiaan kysyä sulta lupa tähän? Mä olen helvetti aikuinen ihminen ja päätän ihan ite mun menoista." Joonas katsoi häntä kylmästi. "Älä vittu kiroile mulle." "Ite sä kiroilet mulle, vittu!" "Se on eri asia." "Eihän ole!" Nyt Sanni melkein huusi. Hän oli saanut tarpeekseen siitä, miten Joonasta eivät ikinä koskeneet samat säännöt kuin häntä. "Mä oon kyllästynyt siihen, miten sä saat tehdä mitä vaan ja mun pitää istua kotona hiljaa ja olla kiltti tyttö." Joonas näytti hämmentyneeltä ja Sanni jatkoi: "Sä saat kiroilla. Sä voit viettää yön ties missä ties minkä kavereiden, joita et viitsi mulle esitellä, kanssa. Sä saat haukkua ja sanoa, että mä näytän halvalta, jos mun mekko on alle polven. Ja mä en saa viettää kahta hiton päivää kavereiden kanssa Helsingissä ilman, että ilmoitan siitä sulle vittu vuotta aiemmin!" Joonas katsoi häntä ja näytti jotenkin yllätetyltä: Sanni ei yleensä korottanut ääntään. Joonas näytti sellaiselta, miltä lapsi näyttää jäätyään kiinni siitä, että on ottanut salaa kaapista karkkia. Vähän nololta, mutta myös pettyneeltä. Hän tiesi, että näin voisi käydä, mutta on silti hieman surullinen, ettei nyt saakaan syödä ottamaansa karkkia. "Anteeksi", Joonas sanoi hiljaa. "Olen oikeasti pahoillani." Hän koski kevyesti Sannin poskea ja, kun tämä ei vastustellut, halasi tätä hellästi. Sitten hän suuteli Sannia. Ensin kaulaa, sitten poskea, lopulta huulia. Se tuntui Sannista niin hyvältä, niin tutulta ja turvalliselta, ettei hän vastustellut. Joonas vei huulensa aivan lähelle Sannin korvaa ja kuiskasi hiljaa: "Käykö, jos et mene tänään sinne Helsinkiin? Katsotaan vaikka yhdessä elokuva ja syödään jäätelöä. Saat valita leffan." Sanni nyökkäsi. Sitten tulivat kyyneleet. Sanni itki hiljaa ja Joonas piti hänestä kiinni, pyyhki Sannin kyyneleet kämmenselällään sitä mukaan, kun ne vierivät poskelle. He olivat siinä jonkin aikaa niin, sanomatta sanaakaan. Kun he irrottautuivat, Sanni käveli takaisin lavuaarille jatkaakseen tiskaamista ja Joonas teki virheen. Joonas oli heidän suhteensa ja varsinkin viimeisen kuukauden aikana tehnyt paljon virheitä - enemmän kuin moni muu samassa ajassa ehtisi - mutta tämä oli se ratkaiseva: Joonas laittoi radion takaisin päälle. Sanni olisi voinut pyytää häntä uudestaan sulkemaan sen, ja ehkä Joonas olisi tällä kertaa kuunnellut, mutta hän ei pyytänyt. Sanni päästi irti tiskiharjasta ja lautasesta, jota oli pesemässä, kuivasi kätensä ja käveli makuuhuoneeseen. Hän otti repun ja pakkasi sen täyteen tavaraa: lompakko, puhelin, vaatteita, päiväkirja, hammasharja, meikkejä... Sitten hän meni eteiseen, puki kengät ja takin eikä vastannut, kun Joonas kysyi, mitä hän teki. Päästyään ulos asunnosta, ulos rappukäytävästä, ulos viileään kesäamuun, Sanni soitti Tuulille. Puhelu oli lyhyt ja johti siihen, että Tuuli ajoi vartin päästä puistoon, jossa Sanni odotti. Rautatieasemalla he tapasivat Oonan ja Miran. Tytöt astuivat neljästään Helsinkiin menevään junaan. Kahden päivän reissulla Sanni itki ja nauroi suunnilleen yhtä paljon. Hän itki Joonasta - kaikkia niitä

hyviä muistoja ja nyt särkynyttä rakkautta, jota oli joskus ollut niin paljon. Hän itki sitä, miten vähän aikaa oli viettänyt tyttöjen kanssa viimeisten kuukausien aikana. Hän itki punaista kynsilakkapulloa, jonka oli unohtanut kotiin ja sitä, ettei enää tiennyt, mikä oli koti: asunto oli ollut hänen ja Joonaksen yhteinen. Mutta, kuten sanottu, hän nauroi melkein yhtä paljon. Nauroi Oonalle, jonka hiukset olivat hassun vihertävät epäonnistuneen värjäysyrityksen jäljiltä. Nauroi Miralle, joka kertoi kehoja vitsejä. Nauroi sille, miltä tuntui istua junassa parhaiden mahdollisten ystävien välissä ja itkeä eroa parisuhteesta, joka ei lopulta ehkä ollutkaan ollut paras mahdollinen. Loppujen lopuksi Sannista tuntui, että vaikka paljon rakkautta oli sinä aamuna - tai ehkä jo aiemmin - särkynyt, oli yhdenlainen rakkaus myös vahvistunut. Ja se rakkaus oli nimeltään ystävyys.